

Odpovědnost státu za škodu

Nárok na odškodnění nemajetkové újmy způsobené v důsledku nesprávného úředního postupu spočívajícího v nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě, a nárok na odškodnění nemajetkové újmy způsobené porušením povinnosti učinit úkon v zákonem stanovené lhůtě představují dva nároky se samostatným skutkovým základem, které je třeba vzájemně odlišovat. Stát může požadovat regresní úhradu až poté, co poškozený úspěšně uplatní nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu v předchozím odškodňovacím řízení (popřípadě při předběžném projednání nároku), a stát mu v důsledku toho toto zadostiučinění poskytne. Výrok pravomocného rozsudku vydaného v odškodňovacím sporu mezi poškozeným a státem není závazný pro účastníky regresního řízení, a proto žalovaný v regresním řízení může uplatňovat všechny námitky, jež by bylo možno uplatnit vůči poškozenému v původním odškodňovacím řízení.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 30 Cdo 1414/2017-116, ze dne 25.3.2019)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně České republiky – Ministerstva pro místní rozvoj, se sídlem v P., proti žalovaným 1) Městu Řevnice, se sídlem v Ř., a 2) Středočeskému kraji, se sídlem v P., o zaplacení 127 689 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu Praha-západ pod sp. zn. 8 C 411/2015, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2016, č. j. 22 Co 423, 424/2016-90, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 1. 6. 2016, sp. zn. 8 C 411/2015-55, ve znění opravného usnesení ze dne 29. 6. 2016, č. j. 8 C 411/2015-59, Okresní soud Praha-západ jako soud prvního stupně zamítl žalobu, aby žalovaní zaplatili žalobkyni společně a nerozdílně částku 127 689 Kč s příslušenstvím, případně aby první žalovaný zaplatil žalobkyni částku 99 211,47 Kč s příslušenstvím a druhý žalovaný aby zaplatil žalobkyni částku 28 477,53 Kč s příslušenstvím (výrok I), uložil žalobkyni zaplatit prvnímu žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 31 556,80 Kč (výrok II) a rozhodl, že ve vztahu mezi žalobkyní a druhým žalovaným nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (výrok III).

2. Soud prvního stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně na žalovaných domáhala zaplacení částky 127 689 Kč s příslušenstvím jako regresní úhrady, neboť uvedenou částku byla nucena zaplatit na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 21. 7. 2014, č. j. 64 C 179/2012-49, poškozenému Z. K. na zadostiučinění za nemajetkovou újmu, jež mu měla být způsobena nepřiměřenou délkou stavebního řízení vedeného u Městského úřadu Řevnice pod sp. zn. 321/01, jakož i na náhradě nákladů řízení.

3. Ze skutkových zjištění soudu prvního stupně vyplynulo, že poškozený Z. K. brojil ve stavebním řízení jako vlastník sousedních pozemků a staveb proti nepovolené dostavbě rodinného domu v obci XY č. p. XY. Stavební řízení bylo zahájeno dne 15. 11. 2001 a bylo pravomocně skončeno dne 19. 5. 2012. Poškozený Z. K. se následně v řízení vedeném před Obvodním soudem pro Prahu 1 pod sp. zn. 64 C 179/2012 domáhal na státu zaplacení částky 120 000 Kč s příslušenstvím jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu, jež mu měla vzniknout v důsledku uvedeného nepřiměřeně dlouhého stavebního řízení (dále také „odškodňovací řízení“). Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 21. 7.

2014, č. j. 64 C 179/2012-49, bylo žalobě co do částky 68 750 Kč s příslušenstvím vyhověno, co do částky 51 250 Kč s příslušenstvím byla žaloba zamítnuta, a poškozenému byla přiznána náhrada nákladů řízení. Na tomto základě zaplatil stát poškozenému celkem částku 127 689 Kč.

4. Při hodnocení věci soud prvního stupně vycházel z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 344/2014, přičemž dospěl k závěru, že žalobkyně přes poučení, které jí bylo při jednání soudu poskytnuto, neuvedla, jaká konkrétní ustanovení správního řádu byla žalovanými v předmětném stavebním řízení porušena nebo které konkrétní lhůty jimi byly překročeny, a nebylo tak možné u žalovaných dovést, že vznik nemajetkové újmy zavinili. Z uvedeného důvodu soud prvního stupně žalobu v plném rozsahu zamítl.

5. K odvolání žalobkyně Krajský soud v Praze jako soud odvolací napadeným rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (výrok I rozsudku odvolacího soudu), uložil žalobkyni zaplatit prvnímu žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení 7 889 Kč (výrok II rozsudku odvolacího soudu) a rozhodl, že ve vztahu žalobkyně a druhého žalovaného nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (výrok III rozsudku odvolacího soudu).

6. V odůvodnění napadeného rozsudku odvolací soud uvedl, že žalobkyně je v regresním řízení povinna prokázat splnění všech podmínek odpovědnosti za škodu způsobenou výkonem veřejné moci včetně zavinění a povinná osoba může uplatnit všechny námitky, které mohly být uplatněny proti poškozenému v řízení o náhradu škody. Odvolací soud zároveň dovedl, že původní řízení nemělo přímý vliv na existenci, rozsah ani výkon práv poškozeného Z. K. ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dále jen „Úmluva“, v důsledku čehož se poškozený mohl domáhat toliko náhrady nemajetkové újmy způsobené porušením povinnosti orgánu veřejné moci učinit úkon ve stanovené lhůtě. V návaznosti na to se odvolací soud ztotožnil s právním závěrem soudu prvního stupně, že žalovaná k věcným námitkám obou žalovaných - ani přes poučení soudu prvního stupně - neunesla břemeno tvrzení ani břemeno důkazní ohledně toho, že se orgány žalovaných dopustily v posuzovaném řízení nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí ve stanovené lhůtě, a neprokázala tak předpoklady vzniku nároku na regresní úhradu. K námitce žalobkyně, že se při obraně v odškodňovacím řízení řídila tehdy ustálenou judikaturou, uvedl, že žalobkyni nic nebránilo, aby soudem požadované skutečnosti konkretizovala v regresním řízení.

II. Dovolání a vyjádření k němu

7. Rozsudek odvolacího soudu napadla žalobkyně v plném rozsahu dovoláním. V něm namítá, že odvolací soud odchylně od judikatury dovolacího soudu posoudil otázku, jaký konkrétní nesprávný úřední postup žalovaných vedl ke vzniku nemajetkové újmy poškozeného. Žalobkyně má za to, že v regresním řízení stačilo prokázat, že orgány žalovaných vedly stavební řízení extrémně dlouhou dobu, nikoli tvrdit a prokazovat existenci konkrétních průtahů v řízení. Současně zdůrazňuje, že rozsudek v předchozím odškodňovacím řízení byl vydán v souladu s tehdy ustálenou rozhodovací praxí, a žalobkyni tedy nelze přičítat k tíži, že v předchozím řízení neuplatnila námitky ve smyslu právních závěrů rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 344/2014, jež v jeho průběhu ještě nebyly Nejvyšším soudem formulovány.

8. Žalobkyně v dovolání zároveň namítá, že není přípustné, aby v regresním řízení žádala poskytnutí regresní úhrady v souvislosti s jiným nárokem, než který poškozený uplatňoval v předchozím odškodňovacím řízení, a který byl žalobkyní odškodněn. Žalobkyně má za to, že o nároku poškozeného, jenž byl uplatněn v odškodňovacím řízení, již bylo pravomocně rozhodnuto a soud rozhodující v regresním řízení měl z tohoto rozhodnutí vycházet, a nikoliv žalobkyni vyzývat k doplnění skutečností, jež s původně uplatněným nárokem poškozeného nesouvisí. Uvedená otázka přitom nebyla dle žalobkyně dovolacím soudem doposud řešena.

9. Žalobkyně má dále za to, že rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení dovolacím soudem dosud nezodpovězené otázky, jakou „důkazní sílu“ má v regresním řízení pravomocný rozsudek, jímž bylo poškozenému přiznáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu. Odvolacímu soudu pak v tomto ohledu vytýká, že se nezabýval, resp. nepovažoval pro regresní řízení za rozhodné pravomocné rozhodnutí soudu z odškodňovacího řízení, ačkoliv by jako u jiných veřejných listin měla být předpokládána jeho pravdivost, pokud není prokázán opak.

10. Konečně žalobkyně namítá, že druhý žalovaný v regresním řízení nebyl oprávněn uplatnit námitky, které vznesl proti regresnímu nároku, neboť tyto námitky měl uplatnit již v odškodňovacím řízení, v němž byl nečinný, ačkoliv byl žalobkyní vyzván k součinnosti. Soudům nižších stupňů pak žalobkyně současně vytýká, že se touto otázkou, která nebyla Nejvyšším soudem dosud řešena, v řízení vůbec nevypořádaly.

11. Žalovaní se k podanému dovolání nevyjádřili.

III. Zastoupení, včasnost a náležitosti dovolání

12. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2014 (viz čl. II a čl. VII zákona č. [293/2013](#) Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

13. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 1 o. s. ř., a obsahovalo náležitosti vyžadované ustanovením § 241a odst. 2 o. s. ř. Dovolací soud se proto zabýval přípustností dovolání.

IV. Přípustnost dovolání

14. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

15. Podle § 237 o. s. ř., není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

16. Námitka žalobkyně, že odvolací soud neposoudil správně „důkazní sílu“ pravomocného rozsudku, jímž bylo poškozenému v odškodňovacím řízení přiznáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu, se míjí s právním posouzením odvolacího soudu, který nijak nezpochybnil, že by toto rozhodnutí mělo charakter veřejné listiny a ani nezpochybnil její pravdivost, nýbrž na základě právní obrany žalovaných dospěl k závěru, že nemůže být podkladem pro prokázání skutečnosti, že jejich orgány v posuzovaném řízení porušily povinnost učinit úkon nebo rozhodnout v zákonem stanovené lhůtě. Vzhledem k tomu tato námitka nezakládá přípustnost dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř., neboť rozhodnutí odvolacího soudu na jejím vyřešení nezávisí.

17. Dovolání je však přípustné pro řešení otázky, zda poškozenému mohla v původním řízení vzniknout odškodnitelná nemajetková újma v důsledku nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení, neboť při jejím řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu.

18. Dovolání je dále přípustné pro řešení otázky, zda je možné v regresním řízení poskytnout úhradu v souvislosti s jiným nárokem, než který uplatňoval poškozený v předchozím odškodňovacím řízení, a

který byl žalobkyní uspokojen, neboť uvedená otázka nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud řešena.

V. Důvodnost dovolání a právní úvahy dovolacího soudu

19. Dovolání není důvodné.

20. Podle čl. 6 odst. 1 věty první Úmluvy má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoliv trestního obvinění proti němu.

21. Podle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci. Příslušnost soudu i soudce stanoví zákon. Odstavec 2 téhož ustanovení říká, že každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem.

22. Podle § 13 odst. 1 zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „OdpŠk“, stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

23. V rozsudku ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 344/2014, uveřejněném pod číslem 113/2017 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, Nejvyšší soud formuloval právní závěr, podle kterého nepřiměřená délka správního řízení může účastníku řízení způsobit nemajetkovou újmu, jde-li ve správním řízení o spor o právo nebo závazek, který je opravdový a vážný a jehož rozhodnutí má přímý vliv na existenci, rozsah nebo způsob výkonu daného práva nebo závazku v jeho poměrech, má-li toto právo nebo závazek základ ve vnitrostátním právu a je-li soukromoprávní povahy.

24. Na uvedený právní závěr Nejvyšší soud navázal v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. 30 Cdo 5103/2015, uveřejněném pod číslem 77/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ve kterém s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, dále také „ESLP“, dovedl, že na případ účasti vlastníka sousední nemovité věci ve stavebním řízení o vydání stavebního povolení dopadá čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Nejvyšší soud v této věci mimo jiné vycházel z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, podle které v případě, kdy vlastník sousední nemovité věci ve stavebním řízení poukazuje na nedodržení předpisů veřejného práva, je zřejmý jeho zájem zamezit zásahu do jeho majetkových práv. Práce na sousedním pozemku mohou ohrozit vlastníka sousedního pozemku v užívání jeho majetku a mohou také snížit jeho hodnotu (srov. rozsudek ESLP ze dne 25. 11. 1994 ve věci *Ortenberg proti Rakousku*, stížnost č. 12884/87, nebo rozsudek ESLP ze dne 6. 3. 2012 ve věci *Wurzer proti Rakousku*, stížnost č. 5335/07).

25. V rozsudku ze dne 21. 3. 2018, sp. zn. 30 Cdo 1174/2016, pak Nejvyšší soud dospěl k závěru, že právo na přiměřenou délku řízení garantované čl. 6 odst. 1 Úmluvy se vztahuje výlučně na řízení soudní, k jehož celkové délce lze přičíst délku správního řízení tehdy, pokud absolvování správního řízení bylo podmínkou přístupu k soudu a zároveň obě řízení probíhala ve věci spadající do věcné působnosti uvedeného ustanovení. Nejsou-li tyto podmínky splněny, ať již z hlediska věcné působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy nebo toho, že posuzované řízení neprobíhalo před soudem a nejde ani o správní řízení, na které by soudní řízení navazovalo, pak čl. 6 odst. 1 Úmluvy na posuzované

správní řízení nedopadá, a nelze tak na posouzení přiměřenosti jeho délky a případnou satisfakci při porušení práva na jeho přiměřenou délku aplikovat ani stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, Cpjn 206/2010, uveřejněné pod číslem 58/2011 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek.

26. V nyní řešeném případě poškozený v posuzovaném stavebním řízení vystupoval jako vlastník sousedních nemovitostí, přičemž brojil proti neoprávněné dostavbě rodinného domu na vedlejším pozemku. S ohledem na výše citovanou ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu je proto třeba dojít k dílčímu závěru, že posuzované správní řízení spadá do rozsahu věcné působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy, neboť jeho výsledek mohl mít přímý vliv na existenci, rozsah a výkon práva soukromoprávní povahy. Opačný závěr odvolacího soudu je proto nesprávný. Ovšem druhá citovaná dosavadní judikaturou Nejvyššího soudu stanovená podmínka, tedy že by na posuzované správní řízení navazovalo řízení soudní, však v daném případě splněna nebyla. Vzhledem k tomu odvolací soud dospěl v konečném důsledku ke správnému závěru, že na posuzované stavební řízení čl. 6 odst. 1 Úmluvy nedopadá, a není tak ani možné domáhat se zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou jeho nepřiměřenou délkou.

27. Zbývá dodat, že shora uvedené judikatorní závěry se plně uplatní i v nyní projednávané věci, jakkoliv byly přijaty až po rozhodnutí soudu v odškodňovacím řízení. Při výkladu časových účinků judikatury je totiž třeba zásadně vycházet z tzv. incidentní retrospektivy nových právních názorů, tedy jejich aplikace na všechna probíhající řízení, jakož i na případy budoucí. Opačný postup by znamenal, že soud vědomě aplikuje „nesprávný“ právní názor, a navíc by jím byl ohrožen princip rovnosti. Výjimečné nepoužití nově prosadivších názorů může být odůvodněno pouze v konkrétních specifických situacích, v nichž existuje intenzivnější zájem na ochraně legitimních očekávání a důvěry adresátů právních norem ve stabilitu právního řádu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2011, sp. zn. 22 Cdo 1788/2011, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 10. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2561/2014, a též nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 8. 2010, sp. zn. II. ÚS 3168/09, nebo z odborné literatury KÜHN, Zdeněk. Prospektivní a retrospektivní působení judikatorních změn. In Právní rozhledy, č. 6/2011, s. 191-197).

28. Usuzuje-li žalobkyně opačně, pak je nutné připomenout, že výklad práva zaujatý ve výše citovaných rozhodnutích a aplikovaný v projednávané věci nepředstavuje změnu dřívější judikatury. Nejvyšší soud v minulosti nezaujal názor odchylný od názorů vyjádřených ve výše citovaných rozhodnutích, naopak při jejich formulaci vycházel z již dříve existující judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Nelze tedy mít za to, že by důvěra žalobkyně ve „správnost“ výkladu dané otázky soudem prvního stupně v odškodňovacím řízení mohla být natolik intenzivní, aby odůvodňovala výjimečné neuplatnění principu incidentní retrospektivy.

29. Nejvyšší soud se dále zabýval otázkou, zda je možné v regresním řízení přiznat žalobkyni právo na regresní úhradu v souvislosti s jiným nárokem, než který uplatňoval poškozený v předchozím odškodňovacím řízení, a který žalobkyně uspokojila.

30. Podle § 16 odst. 1 OdpŠk nahradil-li stát škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem nebo poskytl-li ze stejného důvodu zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, může požadovat regresní úhradu na úředních osobách a na územních celcích v přenesené působnosti, pokud škodu způsobily.

31. Podle § 18 odst. 6 OdpŠk ten, proti němuž byl uplatněn nárok na regresní úhradu, má proti subjektu, který po něm regresní úhradu požaduje, právo uplatnit všechny námitky, které tento subjekt mohl uplatnit vůči poškozenému v řízení o náhradě škody.

32. Podle § 159a odst. 1 o. s. ř. nestanoví-li zákon jinak, je výrok pravomocného rozsudku závazný jen

pro účastníky řízení.

33. Rozhodovací praxe dovolacího soudu vychází konstantně z toho, že nárok na odškodnění nemajetkové újmy způsobené v důsledku nesprávného úředního postupu spočívajícího v nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě, a naproti tomu nárok na odškodnění nemajetkové újmy způsobené porušením povinnosti učinit úkon v zákonem stanovené lhůtě představují dva nároky se samostatným skutkovým základem, které je třeba vzájemně odlišovat (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 30 Cdo 968/2014).

34. Pro posouzení předložené otázky je přitom určující ustanovení § 16 odst. 1 OdpŠk, z něhož plyne, že stát může požadovat regresní úhradu až poté, co poškozený úspěšně uplatní nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu v předchozím odškodňovacím řízení (popřípadě při předběžném projednání nároku), a stát mu v důsledku toho toto zadostiučinění poskytne. Vzhledem k tomu, že v odškodňovacím řízení poškozený odčinění nemajetkové újmy způsobené porušením povinnosti učinit úkon v zákonné nebo přiměřené lhůtě nežádal, a žalobkyně mu přiměřené zadostiučinění z tohoto titulu neposkytla, nevzniklo jí ani právo požadovat regresní úhradu na žalovaných.

35. Nesouhlasná argumentace žalobkyně pramenící z toho, že pro soud rozhodující v řízení o regresním nároku je závazné právní posouzení, jež učinil soud v odškodňovacím řízení, zcela pomíjí § 159a odst. 1 o. s. ř., jakož i § 18 odst. 6 OdpŠk. Z těchto ustanovení totiž vyplývá, že výrok pravomocného rozsudku vydaného v odškodňovacím sporu mezi poškozeným a státem není závazný pro účastníky regresního řízení, a proto žalovaný v regresním řízení může uplatňovat všechny námitky, jež by bylo možno uplatnit vůči poškozenému v původním odškodňovacím řízení. Mezi takové námitky lze řadit i obranu žalovaných, že nárok poškozeného na zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě nebyl na základě právní úpravy dán.

36. Pokud tedy v posuzované věci odvolací soud vycházel z toho, že žalobkyně může za zadostiučinění poskytnuté poškozenému v odškodňovacím řízení z titulu nepřiměřené délky řízení požadovat na žalovaných regresní úhradu, jestliže prokáže, že žalovaní způsobili poškozenému nemajetkovou újmu v důsledku porušení povinnosti učinit úkon v zákonné nebo přiměřené lhůtě, je jeho posouzení nesprávné. Nejvyšší soud však z tohoto důvodu nepřikročil ke zrušení rozhodnutí odvolacího soudu, poněvadž uvedený závěr nemůže pro žalobkyni přinést příznivější rozhodnutí ve věci, neboť žaloba ohledně takto vymezeného nároku by musela být nutně zamítnuta (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1340/2015, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2539/2015, uveřejněná pod číslem 91/2017 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

37. Za situace, kdy dovolání je přípustné, a s ohledem na žalobkyní výslovně uplatněnou námitku, se Nejvyšší soud ve smyslu § 242 odst. 3 o. s. ř. zabýval tím, zda v řízení došlo k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., případně jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

38. Nejvyšší soud přitom zjistil, že odvolací soud zatížil řízení vadou, když se nezabýval žalobkyní v odvolání předloženou otázkou, zda druhý žalovaný byl v regresním řízení oprávněn uplatnit vůči žalobkyni námitku spočívající v neaplikovatelnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy na posuzované správní řízení, jestliže se v odškodňovacím řízení k požadavku poškozeného na zadostiučinění za nemajetkovou újmu vůbec nevyjádřil. Nejvyšší soud má však za to, že se nejedná o vadu, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, neboť námitka uplatňovaná druhým žalovaným vůči nároku žalobkyně nespočívá na tvrzeních, které by žalobkyně v odškodňovacím řízení nemohla použít v důsledku absence součinnosti ze strany druhého žalovaného. Vzhledem k tomu není skutečnost, zda

se druhý žalovaný v souvislosti s odškodňovacím řízením vyjádřil k nároku poškozeného na náhradu nemajetkové újmy, pro možnost uplatnění této námitky rozhodná.

VI. Závěr

39. Nejvyšší soud z výše uvedených důvodů dovolání žalobkyně podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Procesní společenství účastníků](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Odpovědnost za škodu](#)
- [Konkurs \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Mzda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oddlužení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Význam řízení](#)
- [Vzájemné plnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Věcná příslušnost](#)